

Declaració 11 de setembre 2020

UNIR LES LLUITES I ATURAR LA REPRESSIÓ

Un 11 de setembre amb una pandèmia lluny d'estar controlada. I com tenim la sanitat pública per contenir-la? Sense haver revertit les retallades que van provocar molts morts fa uns mesos. O pitjor, com reflecteixen els MIR a les portes de la vaga. Amb uns pressupostos aprovats al juny –ERC i JXC amb el suport dels Comuns- que seguien amb els mateixos paràmetres de privatització i sense fer una clara opció pels serveis públics. Amb la incertesa d'un inici de curs sense espais ni professorat suficient, amb pocs recursos i moltes declaracions mentideres del Govern.

Cal mobilització per imposar una política decidida per aturar la pandèmia: més finançament de la sanitat, educació i serveis socials públics; ampliació i internalització de plantilles, prou precarietat laboral. Tot el suport a la lluita del personal sanitari. Residències de gent gran 100 % públiques.

Un 11 de setembre amb un desmantellament industrial a gran escala. El 5 d'agost el comitè d'empresa de Nissan signava l'acord pel tancament de les plantes de Catalunya el desembre del 2021. I s'ha disparat tot un reguitzell de tancaments i acomiadaments. Alguns de subcontractes de Nissan (Marelli/Calzonc amb 57 acomiadaments, Acciona amb 500), altres d'empreses d'automoció (Bosch amenaça 300, Saint Gobain 112, Nobel Plásticos Ibérica 200) o d'altres sectors, com Rus a la mineria. El desmantellament industrial ve a sumar-se a la greu situació que ha deixat el daltabaix del sector del turisme i serveis.

La situació és gravíssima. Per què no s'implementa la resolució del Parlament presentada per la CUP-CC per la derogació immediata de l'article 51 de la Reforma Laboral que dona llibertat absoluta a les empreses per acomiadar? Les organitzacions sindicals han d'unificar les lluites de les empreses amenaçades, exigint al Govern la prohibició dels acomiadaments i la immediata derogació de les reformes laborals. Solidaritat amb les lluites contra els tancaments. **Cal convertir la defensa de tots els llocs de treball en un**

problema social i polític, amb un moviment ampli de suport a les lluites, que obligui el Govern a oposar-se als tancaments.

Un 11 de setembre amb un estat en fallida que no deixa de reprimir. Un rei que fugí amb la protecció del "Govern més progressista" de la història. Esperpèntic. Però no és només la família reial. El règim del 78 és un entramat d'institucions i complicitats: que han protegit Felipe González quan es va destapar la seva implicació directa amb l'organització criminal del GAL, o que ara defensen Martín Villa, responsable directe de la matança de Gasteiz de 1976, fins i tot amb la signatura de dirigents de CCOO i UGT. Aquesta és la complicitat política i sindical que garanteix la impunitat en majúscules. La monarquia està en hores baixes i ho sap. Malgrat que el Govern PSOE-Unidas Podemos s'aferra al règim, el rebuig s'estén.

I aquest govern d'una suposada esquerra és el que ha gestionat tard i malament la crisi sanitària, amb rècords de morts i infecció de personal sanitari. El que ens va militaritzar la crisi sanitària, posant a les rodes de premsa a militars, Guàrdia civil i policia, amb més d'un milió de denúncies per la llei mordassa. Dedicant els recursos a blindar la banca i les grans empreses, enlloc de la gent o els serveis públics. Sense ni tan sols procedir a una regularització de les persones migrades en plena pandèmia, o amb mesures com la de l'ingrés mínim vital, insuficient i que la gran majoria encara no ha cobrat. A l'estat espanyol la pandèmia ha destruït més del doble de llocs de treball que a la resta d'Europa, ha generat més d'un milió de nous aturats/ades, sense comptar els tres milions que esperen en ERTO.

I és greu que, amb el primer govern des de la transició que inclou militants del Partit Comunista-IU, es continuï la repressió contra la dissidència i l'independentisme. Desenes de nous casos tornen a passar pels jutjats, ara pel tall de l'AP7 o per Urquinaona, a més de l'acusació de fiscalia contra la CUP per l'1 d'octubre. Cal aturar la repressió per

avançar cap a la ruptura amb el règim, agrupant les lluites antirepressives. I plataformes unitàries que puguin fer de paraigües per unir, com la Plataforma 3 d'octubre, així com la recuperació dels CDRs, han de jugar un paper important.

Un 11 de setembre amb un govern de la Generalitat a la UCI. Lluny d'implementar cap procés cap a la república, el Govern Torra-Aragonés ha estat de l'aterratge autonomista post 155. Rebutgem la ingerència de l'estat amb la inhabilitació de Torra, però això no minimitza les responsabilitats del Govern en la dramàtica situació que vivim: crisi sanitària, residències, desconcert en l'inici de curs, acomiadaments... No es justifica aquesta política per una suposada paràlisi degut als enfrontaments interns del Govern, entre ERC i JXC i en la reorganització de l'espai post convergent. Hi ha una continuïtat entre la política de Torra i la dels governs precedents, amb retallades i privatitzacions.

Ni la "mesa de diàleg" que demana ERC (mentre la fiscalia persegueix sistemàticament l'independentisme), ni una "confrontació intel·ligent", perquè ja no saben quin nou títol posar a la passivitat demostrada aquests tres anys de govern Torra. A l'octubre del 17 es va validar el procés de ruptura amb l'estat. Per la implementació de la república catalana cal modificar la correlació de forces i posar al capdavant qui no es tiri enrere en el moment decisiu (com va passar l'1 i el 3 d'octubre), tot confiant en la mobilització. També cal treballar per la solidaritat de la resta de pobles de l'estat, que cada cop qüestionen més el règim.

Mobilització i construir una alternativa d'esqueres

Però aquest canvi de forces amb l'estat només pot venir de guanyar per a la ruptura amb l'estat monàrquic a la classe obrera catalana, que encara que no va ser majoritària en el procés de ruptura, malgrat que si que va tenir un paper l'1 i sobretot el 3 d'octubre, a la vaga general. Aprofundir aquesta connexió exigeix demostrar en els fets que la república catalana que volem ha de tenir un contingut social. I demostrar que la lluita pel dret a l'autodeterminació és també la de la sanitat universal 100% pública, que és la que ha protegit a la majoria

treballadora, de residències públiques i segures, la de la lluita contra els acomiadaments i contra els desnonaments, la de les pensions dignes...

És la lluita per un pla de xoc per tal que aquesta crisi no la tornin a pagar les classes populars. I aquesta tasca que apropa la lluita pel dret a l'autodeterminació a respondre a les necessitats de la classe obrera i popular no la faran ni ERC ni JXC: ja ho han demostrat. Només es pot fer des de l'esquerra que enfronti l'estat i el capitalisme. Aquesta és la que cal construir i ho fem avui com a Lluita Internacionalista dins l'acord de la CUP-CC, un acord que cal ampliar reforçant el gir cap a les classes populars i les lluites.

Perquè només es pot avançar amb la mobilització, com acaba de demostrar la limitació del preu del lloguer. Com demostren els pensionistes tots els dilluns, o els i les treballadores per aturar els EROs. Cal avançar en unir-les al carrer i amb un projecte polític.

ACTE a 80 ANYS DE L'ASSASSINAT DE TROTSKY

Trotsky, alternativa revolucionària davant la crisi capitalista

**Divendres 18 de setembre
18.30H**

C.Cívic Cotxeres de Sants

Organitzen : LI i CRT